

PAPETU



—Bueno, are jo remenaré y tu donarás.

¡DELIRIUM TREMENS!

1.^{er} tomo de la Biblioteca

PAPITU

Se ven al preu de 2 rals

TEATRE ARNAU

Tots els dies, tarde, a les 4, a les 6 y nit a les 9 y 1/2

Totes les tardes delirant ovació a

Vicenta Vargas

y totes les nits gran triomf de la sens rival

María Campi

Les aplaudides

AZULINA - RUANO - MORAIMA - NATTY ARGOT
LINA MORENO - MARY BRACCO - LAS ESPINOSAS
y THE PANTOS

DEMANEU "ANIS PAPITU"

Y LICOR "ORO LÍQUIDO"

PAL-LAS

Diccionari Enciclopèdic Manual

:: :: en cinc idiomes :: ::

PREU : 10 Ptes.

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió, 7.—Gran Cafè Concert Restaurant a la carta dia y nit

Tots els dies tarde y nit

Éxit de la Gran troupe Italo-Franco-Española de la que formen part:

SAPHO Y SES DOS
NEGRITES



Les Germanes LORLEY



LA BUENA SOMBRA Ginjol, 3

MUSIC-HALL DE MODA

Tarde y Nit: Ruidós éxit de

NITTA - JO

Gran succés!

TRIO DELMONTE

ENTRADA LLIURE : : BUTAQUES DE FRANÇ

Royal Concert

Pabelló de Moda

::

El Rey dels Musulo-Halls

Succés sens rival de

CANELA Y PAZ GUTIÉRREZ

Reaparició de la genial ballarina

LA BILBAINITA

Entrada lliure: Restaurant a la carta: Butaques gratis:

GONOROL

SANTALOL SOL

Únic principi actiu de la Essència de Sàndal, la eficàcia de la qual ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncian per curar la *Blenorragia* en totes ses manifestacions, *Cistitis*, *Albúmina*, *incontinència d'orina* y altres. Mètode senzill y econòmic.

AVIS IMPORTANT: Pera evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorancia, demaneu sempre **SANTALOL SOL** amb el nom **GONOROL** que hem patentat expressament per a dit objecte.

VENDA

En totes les farmacies, dirigint les demandes, reclamacions y consultes a **Farmacia SOL, Corts**, núm. 806 (cantonada a Balma). **BARCELONA**

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Palau, 32

Hores de 6 a 8

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

ESPANYA, trimestre Ptas. 2

ESTRANGER 3

Pago anticipat

Dels treballs publicats en son responsables
—No's tornen els originals.

PAPITU

Are va bel

D'UN quant temps ensà'l nostre estimat company de causa «El Poble Català» sembla com si anés perdent aquella serietat que tantes simpaties l'ha creat entre les persones fúnebres de la nostra ciutat. Arefha obert a totes les seves suscriptors —y aixó es un esforç que acreditarà per molt temps als brillants joves de la seva Redacció—una secció ont puguin dir quins homes els hi agraden més, si els que van del tot afeitats o els que llueixen bigotis o barbes. Les dones parisenges s'estimen més, segons l'enquesta de «Le Matin», els afeitats. Les franceses ja es sabut que son molt netes y no podien suportar aquell mullader que, a l'aproximarse a tota cosa humida, se fa en els bigotis y en la barba. «El Poble», tot preocupat, pregunta: «Y les nostres dones qué fan, qué prefereixen?»

«El Poble», que en tot trova pels, aquesta vegada s'enamora de lo pelut. Es lo que deuen dir els redactors: «Ont hi ha pel, hi ha alegria? Doncs, visca'l pell!» Y del pel els d'«El Poble» ne fan cuestió de partit. Pelut en Suñol, que sembla un Ramashama en miniatura; pelut en Lluhi, peluts l'Iglesias y en Pous; pelut en Layret, pelut en Rovira y Virgili, pelut el Dr. Tarruella, que sembla un anunci ben fet, del Petroli Gal; pelut en Rius, que te d'afeitarse de dia y de nit; pelut l'Oriol, y qui diu l'Oriol, diu en Martorell, que podria ferse quia allá ont volgués; y pelut tot el que sigui bon nacionalista y bon suscriptor d'«El Poble». L'únic que va afeitat es en Gubern, y per aixó fa tropa y sempre sembla qu'estigui amb les pilotes a la mà, recordant aquell temps en el qual, entre'ls amateurs del sport basc, era'l que millor les colocava.

La dreta, en cambi, se decanta per la rasuració. Els esquerrans son peluts? Doncs ells aniran afeitats. En Bertrán y Musitu afeitats, y en Ventosa, y en Muntanyola, y en Xenius gaire be, y en Morató y en Folch (J.) y l'Agulló y en Carner, Josep, y el cadet d'en Caner, López Picó, y com es natural, tots els capellans regionalistes. Dreta y esquerra, doncs, están separades, entre altres coses series, per un munt de pels. Per alguna cosa tothom ha convingut que la qüestió catalana era una qüestió peliaguda.

Peró «El Poble Català», de totes maneres, deu anar amb compte al demanar opinions en cuestió d'afeitades o de bigotis, perquè s'exposa a rebre una resposta semblant a la d'aquell senyoràs que, estant mitg dormint, mentres els del seu entorn parlaven d'ulls, de si els tenien petits o grossos o regulars, volgué donar la seva opinió, mitg endormiscat, amb veu de tro, digué:

—Doncs jo, grossos y peluts.

Y qualsevol suscriptor pot dir que a n'ella li agraden així els bigotis.

El mateix «Poble» publicava l'altre dia un article, titulat així: *La llet sintética*.

L'article defensava la llet vegetal, renegant de la llet dels animals, que porta males conseqüències. La llet que's tenia de pendre, segons «El Poble», havia d'ésser extreta de vegetals.

Y acabava dient: «La llet millor es la de les faves».

Una vegada més estem conformes amb el nostre estimat confrare.



Granja Monseny

Hem rebut un anunci de la «Granja Monseny», que diu:

«En cuanto a garantía, diremos que nuestra leche condensada se prepara a la vista del público, y que respondemos en absoluto de la pureza de la misma.»

No dubtem de que agradarà als nostres estimats llegidors.



Joguines

Entra en una acreditada perfumeria d'aquesta ciutat una simpática morena y demana alguns perfums. Quan el dependent va haverli servit lo que demanava, va preguntarli si desitjava quelcom més, anomenantli varies classes de polvos; a lo que va contestar la xicota:

—Els polvos me'ls dona el meu promés!

En un poble de la costa levantina no fa molt se celebrava un dinar en el que hi abundaven les noies. Serviren varis plats, un d'ells era pollastre fet amb unes patatetes que daven gust de menjar. Serviren aquest plat, y una nena d'uns divuit anys va dir tot mirantse el plat: — Tant que m'agraden les petxugues y no; més m'han tocat les cuixes y la patata.

Pitoy



—Que s'estimaria més, un noi o una noia?

—Aljo, lo que'l meu marit vulgui.

Contes de carnestoltes



ARE que acaba de comensar la temporada de balls de disfresses, una mica prematurament aquest any, encare que per causes ben agenes a la nostra bona voluntat, ja que no som nosaltres els autors del calendari que regeix, aprofitarem tan falaguera ocasió pera seguir el gust y la veta dels nostres ilustrats llegidors, publicant un seguit de contes de Carnestoltes quinze voltes, ben triats y remenats, que apart del seu mèrit de ser d'actualitat palpitant, obligaran a més d'una persona a llepar-se'ls dits per no llepar altra cosa.

L'espant

En Pauet era un dependent d'adrogue que procedia del terrós y havia fet tot l'aprenentatge sense moures de la vora del taulell y de la vigilancia del seu amo, com a recomenat que havia sigut al venir a la nostra ciutat de Barcelona.

Es clar qu'en aitals condicions no havia tingut ocasió d'espavilarse gaire. Però les ganes prou hi eren. Quan sentia explicar coses alegres, posava unes orelles! Mes, paciència, que quan acabaria l'aprenentatge, com hi ha Judes que sabria fer les paus, com a Pauet que's deia.

Arrivat el final del aprenentatge, el seu amo li cercà colocació en una botiga més gran. Amb el cambi d'amo y amb el grau de fadrí, se trobà de sobte amb tota la llibertat, que permet l'esmentat ofici. Mans llargues

amb les raspes, sortides al Paralelo y balls a la Boheimia. Ja comensava a saber qué cosa es divertir-se; quan arribà la temporada de Carnaval y amb l'anunci dels balls de disfresses s'oferí al nostre Pauet una bona perspectiva de gresca y de descobriments nous. Per últim sabria lo que son balls de disfresses, coneixement indispensable, segons el seu parer, pera poder alternar amb els adroguers més trempats.

Per anar al primer ball, un vespre que no li tocava sortir, tingué de posarse d'acord amb un altre dependent y sortir d'amagat.

En Pauet estava rutilant. Ben afeitad, ben calsat amb sabates rosses, vestit de negre y encorbatat de vermell, ni un gall camina amb més arrogancia, ni un brau surt del toril amb més ganes d'embestir.

No anava amb cap amic, ni amb cap raspa amiga. Sol, ben sol, disposat a temptar la aventura y amb uns quants duros a la butxaca. Cap al Barcelonés!

En Pauet no s'havia equivocat al ferse ilusions. Al-gún amic li havia dit que anant tot sol en un ball de disfresses s'avorriria sobiranament.

—Y cal!—responia en Pauet amb la rialleta de la convicció.

Y com deíem, no anava errat de comptes, car tot fou hu entrar a la sala del ball y veures emprés per una mascareta de figura esbelta que, sens dubte, per l'aire que tenia al caminar y pe'l tros de cara que's veia sota l'antifàs, devia ser bonica, rica y plena.

Mes, ai! quin una se n'hi preparava. Que la tal mascareta no era tal mascareta, sinó un mascaret; un home, un homenet, y per comble de la pega un homenet d'aficions equívokes, descendent directe de Sodoma y

Gomorra.

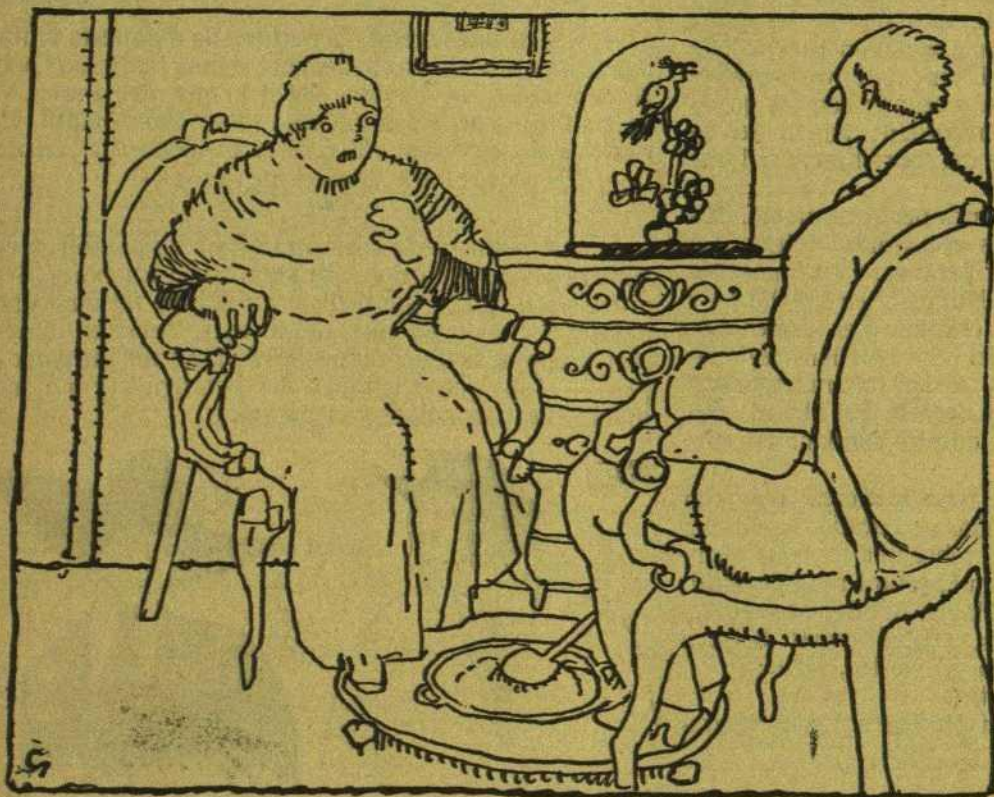
Peró qué hi farem! Deixemlo anar y a veure qué'n resulta, perque per una part nosaltres no volíem avisarlo amb tot y estar presents a la sala y haver conegut el gènere y per altra part ens divertia seguir el curs dels aconteximents amb la esperança de comunicarho un any o altre als nostres ilustrats llegidors.

El fet era qu'en Pauet estava entusiasmada. El posat de gall que feia al sortir de la botiga anava apegantantse per moments. Ja no era sols un gall, sino una fira de galls. Parlava amb passió, ballava arrambant desesperadament; en una paraula, conquistava a la mascareta, la preparava pera'l resopó, pera'l reservat y pera la felicitat d'una nit de Carnestoltes.

Vinguda la mitja hora, en Pauet va veure que la cosa ja era cosa feta.

—Are anirem a sopar, eh?

La mascareta acceptà gustosa, però pregantli que



—Filla meva, lo que has fet no te perdó. Deixarte seduir per un perdut com ell...

—Al papat Es tan simpàtic, tan dolc, que no se pas lo que hauria fet vosté si ell li hagués dit les coses que'm deia,

no's quedessin allí, que anessin a qualsevol altre lloc, amb preferència ben reservat, ben íntim... Y al dirli se li acostava incitativament...

No explicarem aont s'encaminaren, per no comprometre a ningú. Lo que sí podem dirvos es que al cap de poca estona ja estaven en un quarto reservat, esperant el menú mentres el xampany Codorníu se refredava.

—Treute la careta—li deia boig de passió y de lo altre en Pauet.

—No, aixó es impossible; tot lo que vulguis, però no vull que després me coneguis. Soc una persona de calitat.

En Pauet, pobre xicot, se resignà. Tant mateix, tractantse d'una persona de calitat, eren justificats els escrúpols. Així doncs, sense insistir més, seguí tocant el piano, abraçant, petonejant, desesperantse de plaer cada vegada que la mascareta li presentava un trosset de llengua y vivint, en una paraula, la nit més colossal que hauria pogut esperar-se.

Peró així y tot, carail, cada vegada qu'intentava passar al joc principal, la mascareta s'esquivava. Per fi en Pauet que ja no podia més, tingué de formalisarshi. Aleshores la mascareta, que com hem dit avants no era tal mascareta sino un homenet, tingué de dirli mitg somicant, amb to de condol:

—Aixó que'm demanes, es avui impossible. Tens de saber que'm trovo de certa manera y que lo que tu vols fora perillós per tu y per mí mateix... vull dir mateixa... Sabs qué pots fer, y a tu't serà igual? Entra per una altra porta... Te juro que per l'altra porta tu seràs el primer d'entrarhi.

En Pauet quedà una mica esverat al sentir aquestes paraules, però meditantles un moment pensà qu'aquella mascareta era una persona de calitat y que quan deia aquestes coses devia tenir tota la raó. Se conformà, doncs, y cedint al foc que l'arborava, comensà de nou a fer petóns y abraçades a la mascareta y al cap de poca estona ja havia entrat al paradís... de Dante.

La dolça lluita del amor s'anava fent furiosa a mida que les hostilitats avensaven... En Pauet era un xicot impulsíu... Y de tant impulsíu, moventse desesperadament, deixá escapar una mà, tot abraçant a la mascareta, y escapada la mà, topá aquesta amb certa cosa que no anomenem per prudència y de la qual estava ben proveït en Pauet, molt més que la figurada mascareta.

Un altre hauria caigut desseguida en el cuento, si no hi hagués caigut ja avants, però en Pauet, que al cap d'avall procedia del terrós y no tenia gaire malícia, toparse amb aquella cosa y tenir un espant dels que formen época, tot va ser hu. En el comble del espant, digué aquestes mateixes paraules:

—Ai, pobre de mí, que t'he traspasat!



—Y per aixó plores? A la meua germana, de resultes d'una caiguda se li va posar un ventre com un bombo.

Históric



N Pau Miaróns, compatrici y antic conegut meu, es el mosso d'un patró carreter que tot l'any fa la cursa desde un poble de la costa a Barcelona, y enllá altra volta.

Com qu'es bon pare de familia y sos guanyos no arriben ont ell voldria, va més tip de gana que de vianda.

L'altre dia vaig sortir a parlarli d'unítec en perspectiva que faríem aviat uns quants amics; els ullets d'en Pau gusporejaven d'emoció, y no pogué sostreures de preguntarme si amb ell també hi contava.

—Ja veurás, Pau, vaig objectarli: com que's tracta d'un grupu de senyors, no't sembla que hi faries un paper d'estrassa?...

La mirada del bon home va esllanguirse.

—...No obstant, jo't donaré el tantum porque ho disfrutis ont vulguis, amb tota llibertat.

Com qu'en Pau recobrá l'esperit animós, vaig volguer reblar el clau.

—Dígam: amb cinc duros, qu'es el pressupost del ápat, de qué hi entrarás?

—Dispénsim, are no hi atino; tant pot ser que hi entri de popets amb seva, com d'alló qu'en diuen *mistecs*; però, fet y fet, jo crec que podré menjar... unes tres hores!



De la premsa

Retalls còmics

De *Las Noticias* (Conferencia telefónica de Lleida):

«Se ha inaugurado en Bellpuig una nueva sociedad instructiva y recreativa con el título de «La Traviata».

De *La Razón*, de Buenos Aires (Telegrama):

«LA SICALIPSIS EN MONTEVIDEO

LOS DIARIOS LA PIDEN

El negocio de la compañía Casals, en Montevideo, ha sido ruinoso. Como medio eficaz para enderezarlo, la prensa uruguaya pide a voz en cuello que la compañía se dedique a la sicalipsis. Y la compañía, naturalmente accederá, dando un gustazo enorme a la señora Ursula López.

El verano tiene inspiraciones inefables.»

Del mateix diari:

«SE DICE ENTRE BASTIDORES

Que Lozada espera su gran éxito con «Las hijas de Venus» para el mes entrante.

—Que Juárez festeja abiertamente a la Pura Martínez.

—Que ella se deja festejar por servir a la empresa.

—Que la Candidita está sin bríos por el calor pero promete avivarse en invierno.

—Que la Capilla ha regresado de su viaje de placer, más gordita.

—Que su hermana la mira con envidia.»



L'enginy d'en Peret, o un invent que farà sort



NCARE que PAPITU sigui un dels periódics més bromistes d'Europa, per no dir del món, y'l seu lema siguin les 3 bes (BBB), que igual poden dir Bo, Bonic y Barato que Broma, Barrila y Bonhumor, no deixa per aixó, ni deixarà mai, d'interessar-se y divulgar tot invent que li sembli profitós pe'ls seus llegidors, sigui aquest de la classe que sigui.

Avui tenim la satisfacció de comunicar-ne un de genial, grandíol, immens, que per la seva senzillesa, economia y utilitat està cridat a fer forrolla y a ser la tranquil·litat de les famílies. Se tracta d'un despertador infalible, de resultats tan extraordinàriament positius qu'estem segurs de que quan se conegui no hi haurà

casa ni caseta ont hi hagi un dormilega empedernit que no l'adoptin immediatament.

L'aparell va ser descobert pe'l nostre bon amic Peret. El nostre amic tenia la bona costum de sortir un ratet després de sopar, y donar un tom per les Rambles o anar allà ont li convenia, que nosaltres no ho volem saber ni tompos n'hem de fer res.

La qüestió es que cada nit se li feia tart y s'en anava a dormir a tres quarts de quinze, com deiem avants. Al sendemà no hi havia qui'l tregués del llit; la dispesera prou s'escarrassava cridantlo:

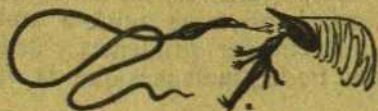
—Peret! ja son dos quarts de vuit! Peret!! ja son les vuit!! Peret!!! ja son dos quarts de nou!!!...

Cada vegada que la dispesera'l cridava, en Peret rondinava entre dents tres o quatre paraules, donava un tom dintre'l llit y tornava a quedar collat. Per fi's despertava sobressaltat, mirava'l rellotge, y tot era renyar a la dispesera perque no l'havia fet llevar més aviat. Se vestia amb una revolada y s'en anava corrent al despatx, però per molt depressa qu'anés sempre hi arribava l'últim y amb mitja hora de retràs. Aixó li havia costat més d'un escàndol, y un dia va determinar acabar amb aquella son que li costava tants disgustos, inventant l'aparell a que'ns referim. Emprén a la dispesera y li diu:

—D'avui endavant, cada matí veurà un cordill que penja del forat del pany de la porta del meu quarto, sent? Doncs en lloc de cridarme 3 ó 4 vegades com vosté fa, no'm cridi més; agafa'l cordill, dona una estirada una mica forta y prou.

A la nit següent, el nostre amic va arreglar l'aparell. Prengué un cap de cordill y va lligársel cuidadosament y ben estret en certa part del cos molt sensible y qu'en Putifar no se li haguera pogut pas lligar; l'altre cap de cordill va ferlo passar pe'l forat del pany tal com havien quedat amb la dispesera y's va ficar al llit tot tranquil.

Al endemà la dispesera no va haver de fer res més que donar una forta estirada al cordill perque'n Peret saltés d'un brinco del llit talment com si hagués tocat una corrent eléctrica.



Gala Placidia



ALUDEM al colossal Pahissa, que amb la Gala ha fet gala de ser el Deu de la música. Parlem pe'ls ensajos qu'hem tingut el gust de sentir. Alló es escriure y alló es inspiració. Avui diuen qu'es posará en escena. En Collaza y la Pierrick s'han penetrat com cal de l'obra y la cosa anirà de primera.

Regna entusiasmisme per la genial partitura en la que'l gran Pahissa ha treballat cosa de dotze anys. Del primer al tercer acte, aquest temps es un veritable crescendo arribant al final de l'obra a la creació més estupenda que'ns podem imaginar. Tots els músics de l'orquestra están ubriacs d'aquelles melodies y d'aquelles sonoritats fones y brillants. L'èxit qu'espera al

mestre Pahissa es 'dels més grans que s'haurán registrat en la nostra historia.

El PAPITU hi assistirà en corporació. Visca'l genial Pahissa!



La botifarra groixuda

En una acreditada can-saladeria dels volts de la Portaferrisa hi entrà dies enrera una senyora, demanant mitja tersa de botifarra blanca.

El jove que despatxava, que coneixia de molt temps a aquella senyora y sabia qu'era molt justa en totes les seves coses, tallà la primera botifarra que li vingué a mà, que per cert era una senyora botifarra, y sobrantne una mica del pes que li havia demanat ne tregué un trosset que no arribaria a mitja onsa.

La senyora, qu'estava distreta, al adonarse de que per tan poca cosa li havia encetat la botifarra, exclamà tota incomodada:

—Quina llástima! Tant que m'agrada la botifarra groixuda y per una mica no m'hi ha entrat tota sencera.

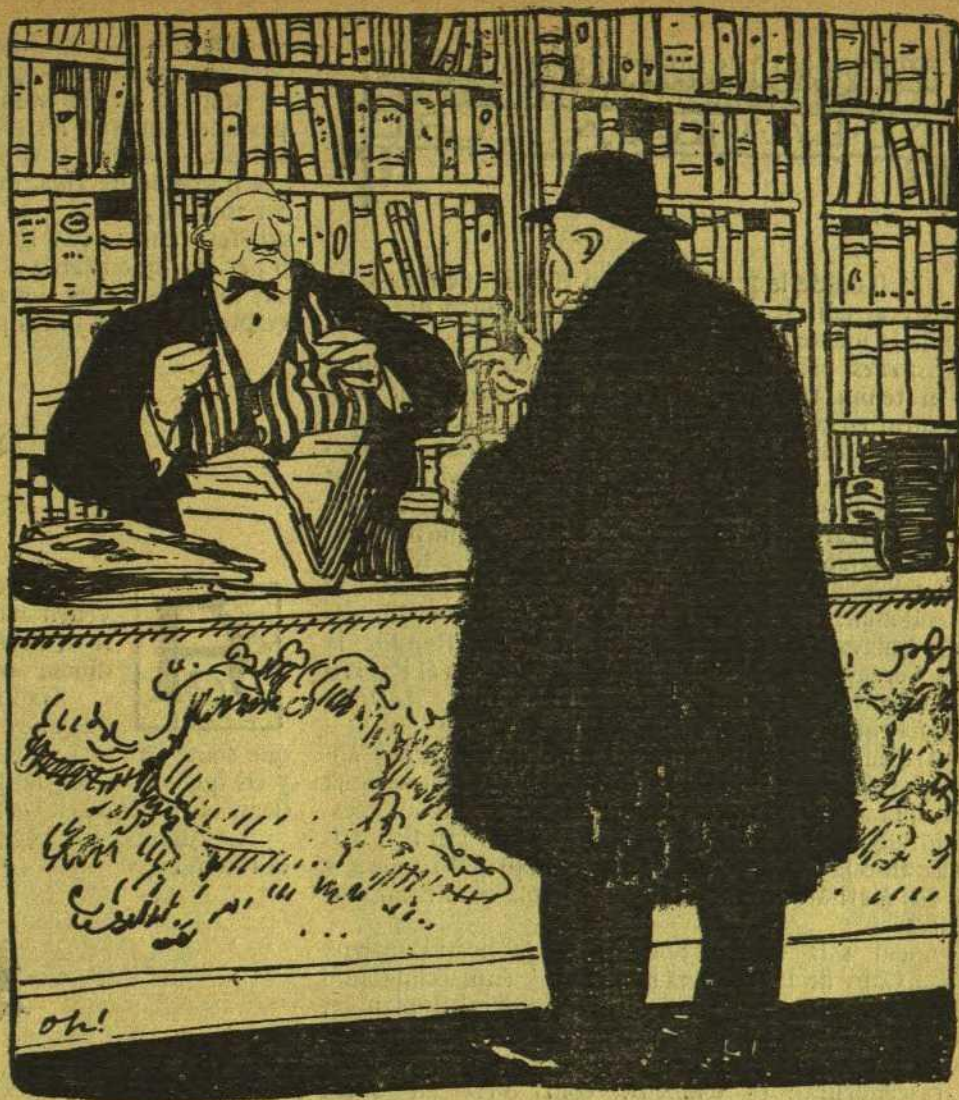


Cambi de secció

Una hermosa dependenta del Siglo ens deia que donades les feines extraordinaries dels dies dels Reis, totes les noies dels pisos superiors passen a la planta baixa, ont se venen les joguines qu'aquella diada van buscades.

—Es dir que les cambien de secció?

—Sí senyor; aquestos dies ens baixen a totes.



—Faria'l favor d'un «Tractat de Cerámica».
—No'l puc servir: però tinc un «Tractat d'espelmes de seux».

Els darrers arriats

Semblansa d'actualitat:

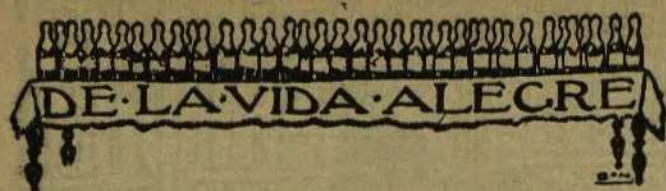
—En qué se semblen Deu'y en Maura?
—Doncs en que ningú'ls pot veure.

Un anglés borratxo anava per la Rambla cridant:
«Wisyk l'alegría!...»

El comble d'un jove guapo: Caure assentat en un camp de faves.

—Quin títol de noblesa els hi donen als que van a presiri?
—Conde-mnat.

—Per qué les dones tenen les cames més groixudes que'ls homes?
—Perque a cada una hi porten cama y mitja.



A la llum de les estrelles, com el Don Juan, castellà corrit y acreditat,riu y s'enlluerna el corrit barceloní que de la nit ne fa día, y día de gala.

Estrelles per us y admiració de la classe mitja mercantil tenim trinant en el Cine Doré; *estrelles* de gran magnitud en la Sala Imperi, ont hi porta'l ceptre imperial de tonadillera l'inimitable Raquel Meller; *estrelles* de Madrid en el Tívoli entusiasmant al abono y cridant a compás al públic moreno passavolant y tafaner; *estrelles* al Alcázar, que l'omplen cada nit y l'omplirien cada día si'ls barceloníns diurns no tinguessin altra feina.

La *Sapbo*, amb un parell de negres que justifiquen el seudónim; l'*Apachinelle* amb les seves cansóns de tragedia boulevardera que se li tornen de la Rambla; la Lola Cervantes, cada día més guapa, amb qui el PAPITU te un deute que pagarà com tots els deutes y la Julia España, que afina com un rossinyol.

Al «Eden-Concert» la Camille Ober dona notes sobregudes y salta y cabriola demunt del pentagrama amb una agilitat de veu pasmosa, servintli de lloc d'esbarjo y glorificació aquell *foyer* del «Eden» tan ben tripulat amb la Stella Fiore; l'Elsa, escultural tirolesa, y les dos Mari-Marinas, que son una sola admiració verdadera.

Anem a la «Buena Sombra», y la nostra antiga amiga Gaby de Fradás ens hi distreu y entusiasma amb les cansóns guerreres del temps del general Boulanger, mentres la Nitta-Jo ens corprén y encisa remenant el couplet actual, que cantat per ella es épica, es epopéic, es transcendental; es eminent, com diria en Jordi Amorosos.

La deliciosa *Monná* trastroca amb la seva gracia francesa barrejada amb la nostra, que fan molt bona parella y completen el *quadro*, realsantlo les tres Delmonte, que per cada gest mereixen un homenatge; la Carola una abraçada, sense estrényer; la Carmen un petó sense esclatar y la Cachita les dos coses a la vegada.

L'«Arnau» s'ha desensopit com si se li encomanés l'entusiasme dels altres music-halls y de cop y volta després d'una propaganda *yanqui* per la espléndida ens dona'l debut de la María Campi, una italiana colossal com a artista, amb una germaneta més guapa qu'ella, partintse l'èxit clamorós amb la Vargas, la Mary Bracco, la Morayma, la Natti-Argot y les Espinosas.

La «Gran Peña» amb la Bella Solita, la María Nelia y Don Genaro el Feo, ha trovat el desllorigador del art, la sicalipsis y les rialles que s'enclouen en aquestos tres peus, que per un banc no tindrien preu.

Y al «Moulin Rouge» hi consagren a la Goyita, que es una artista que donará nits glorioses a la coreografia y dies inoblidables al que se la fassi seva per tot día, ja que de nits pertany al públic en absolut.

Al «Royal Concert», entre 30 artistes, 30, hi triomfen les *Tudelinas* com en el «Recreo» hi dominen cantant y ballant la *Florita*, la *Reverte*, la *Napolitana*, la *Sanlu-*

queña, l'*Estrella de Cartagena* y quinze *estrelles* més que cada una es un recreo y entre totes aguanten el Concert.

Amb la petita enumeració feta, el barceloní que passades aquestes festes se vulgui dedicar a pair sopes, disfrutar de dins y viure alegres els pocs o molts anys que li quedin de vida, que trii y que remeni. En tenim per tots els gustos y la Casa li respón de que quedarà satisfet, tant si viu a Barcelona com si ve de París, com si per exemple acabés d'arribar de Terrassa o Sabadell, ont totes les dones trevallen a la fàbrica y arribant al vespre no senten ni les pessigolles.



Una botiga clerical



El carrer del Call hi ha una botigueta ont venen articles religiosos y tenen la bona fe d'anunciarlos en grans lletres, que diuen: *Articulos religiosos*.

Aixó no te res de particular, pero lo que sí es altament curiós es que'l rótul que conté l'anunci segueix una reconada que fa'l carrer, y els que venen de la plassa de Sant Jaume avans de llegir *Arti*, llegeixen *culos religiosos*.

Les lletres *Arti* quedan amagades darrera'l recó que fa'l carrer



Qui'n te la culpa?



En una casa de pagés, vivia en santa pau un jove matrimoni, molt devot. Ella era una bona mossa d'aquestes qu'es troven per fora, espléndidament dotada y apetitosa com un pa de pessic del forn de Sant Jaume.

Passaven els dies en la més beatífica de les existencies. Però heus aquí que, tot d'un plegat, ella no sé qué's devia notar, però va quedar tota espavordida. El cas es qu'havent anat a trovar al metge, aquest li va aconsellar que's fes visitar per un conegut doctor de Barcelona. Efectivament, acompanyada d'un mosso que coneixia Barcelona, va dirigirshi.

—Vosté no's pot descuidar, senyora —li va dir el doctor.— Pateix de lo qu'en diem malalties secretes.

—Qué vol dir?

—Ja s'ho pot pensar.

—Y are, senyor metge, qué diu? Però si no pot ser aixó. Sápigam que'l meu marit es un sant.

—Qué vol que li digui, jo, senyora? Si'l seu marit es un sant, vosté será'l dimoni!





—Y digui, senyora, quan se lleva al demati, esputa?
 —Ai, no senyor, no: ni quan me llevo ni quan m'en vaig al llit.

TEATRES & CONCERTS

LICEU.—*Titta Ruffo*.—Expectació extraordinària, cúa al carrer de Sant Pau, totes les dones de vida trista y de vida alegre cap a sentir el monstre baritonal. Comensa en *Titta* amb «El barbiere de Sivella» y comensa a no agradar. En el primer acte lo que s'en diu gens ni mica. En el primer intermèdi discussions pe'l pare y per la mare. Tothom parla de *Stracciari*. Que si ho fa així, que si alló, que si allà... Res, qu'en *Titta* no ha agradat. Segón acte, en *Ruffo*, com que crida més (y fa un seguit de coses estranyes en el dúo del segón acte senzillament insoportables!), el públic se deixa enredar y l'ovaciona. En el final del segón, en *Titta* crida com si fes un mitin. Y, finalment, en el tercer acte continúen els erros del baritono de veu més extraordinària qu'hem sentit. Parlant en plata, si la fama d'en *Titta* li tingués que venir pe'l «Figaro», faria molts anys que no sabriem qui era'l célebre bariton dels sis mil francs per nit.—Dels demés, l'*Hidalgo*, la *Elvirilla de picanes ojos* (aquesta frase l'hem enmatllevada a un amic), jugant y cantant la *Rosina* amb la gracia de les gracies.

Rigoletto.—Aixó ja son figures d'un altre paner. En *Titta Ruffo* (passem per alt el dúo del segón acte, que no es alló), fa un tercer acte arxi-super-grandi-plus-es-pata-magníficament. Alló es cantar, dir, actuar, treure de la gargamella tots els matisos imaginables, fer de gegant, dominar, electrisar als *morenos*, obligantlos a que's menjin les ungles. Senyor *Titta Ruffo*, aquest «*Rigoletto*», es *únic!* en aquest món!... No's pot demanar més. Y no arrivem a temps pera parlar de «l'pagliacci», qu'aixó será cosa de la vinentà setmana.

Ibós.—Després de ferse esperar vuit dies, l'*Ibós* s'ens va tornar a presentar de nou amb el «*Werther*». Ens refermem amb lo que vàrem dir quan va debutar. Es un mestre de cant admirable. El públic del «Liceu» li va obligar a *trisar* les estrofes d'*Ossian*. L'ovació delirant. Fa molt bon cantó a l'*Ibós* en aquesta obra la senyoreta *Pierrick*, interpretant amb forsa dramática la part de *Carlota*. Així ho ha reconegut tothom.

Gala Placidia.—Es al forn. Manquen poques hores per anar amunt. Al qui no li agradi, pitjor per ell.

KEIFFER



Foot-Ball

Amb motiu de la parsimonia y calma que caracteriza a n'els «Casuals», el partit de *foot-ball* que havien de jugar el passat diumenge en el camp del «Espanya» els primers equips de dit Club y dels anomenats «Casuals» comensà amb gran retràs.

A les 3 y mitja el nostre estimat amic Papitu, sobradament conegut entre'ls *foot-ballistes* per el seu

acert en tocar el pito, va encarregar-se de la difícil tasca de jutjar el partit.

Al formarse'ls equips veiem que l'incommensurable Wallace, malgrat la pota ranca que li feren a Sabadell,



CASELLAS
(Capità de l'«Espanya»)

no falta en el seu lloc, lo qual es motiu d'alegría pera tothom.

El partit fou renyidíssim; tots apretaren de ferm pera la bona introducció de la consabuda pilota, logrant la primera en Bau del «Espanya» y'l segón en Passani del mateix Club, que abusant de la sang freda d'en Solà els hi ficaren com per art d'encantament.



CARLOS COMAMALA
(Capità dels «Casuals»)

El *referee* va castigar varies vegades al «Espanya» per carregar amb males formes (vulgu ajupintse d'esquena) y a n'en Quirante per tocar esquenes amb la mà.

En Ramiro Ramírez entra desde l'àngul un magnífic *goal*.

En Cagarot va donarnos una sessió de contorsionisme per haver xocat amb una pedra la punta del nas del ull de poll que te en el dit xic del peu dret.

Acabá'l partit amb el resultat de 2 a 1 favorable al «Espanya», constituïnt no obstant un brillant resultat pera'ls del trébol. D'aquestos se distingiren en *Mensa* y en Wallace que jugaren colossalment, així com en Comamala (Carles) y en Ramírez que ho feren molt be.

Del «Espanya» jugaren be tots, especialment en Casellas, que fou el millor.

* *

En el mateix dia y a la mateixa hora jugaven en el camp «Reial Club Deportivo Espanyol» el primer equip d'aquest club y el primer del «Numancia». Aquestos s'ho prengueren de bona fe y van deixá'sla ficar tres vegades sense piular.

Animo, xiquets! Un altre dia será; amb temps y palla maduren les nespres.

Del Tennis

En una de les pistes de Tennis del «Salut S. C.» várem sentir fa pocs dies la següent exclamació sortida de la boca d'una senyoreta molt hermosa:

—M'agrada fer parella amb en Carlos porque quan me toca servir me posa les pilotes a la mà.

* *

La Junta Directiva del «Salut» que actualment exerceix, en sa primera reunió y revisant els llibres va trovar una partida que la anterior Junta havia tatxat y posat l'epígraf de «borrón y cuenta nueva».

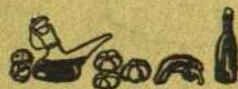
El president actual, en el seu discurs, al arribar a aquesta partida y no recordantse del epígraf, va exclamar: «La anterior Junta, con muy buen acuerdo, acordó que en esta partida se hiciera un corte de manga.»



Llegim en un diari local:

«... todos estaban pendientes de los labios del Sr. X.»

Quina forsa llabial!



Comptes clars

—Quánt te més de valor l'home que la dona?

La pregunta intrigá als reunits, fent cábales y comentaris durant bon rato, fins que donantse per impos-

tents respecte a la pregunta, el que l'havia formulada l'explicá en la següent forma:

—La silueta gràfica de l'home está representada en:

Una cama, un zero, una cama, un	
zero, una cama	10101
y la de la dona:	
Una cama, un zero, una cama	101
	10000

La diferencia entre abdúes cantitats es deu mil, qu'es l'excés de valor en l'home.



El mal part

La senyora d'en Pere ha tingut un mal part. La criatura ha nascut morta y la senyora hi ha deixat la vida. En Pere está desesperat.

Quan el metge surt de la cambra,—qué tal, cóm ha anat?—li pregunten.

—Be—respón;—hem salvat al pare.



Ròtuls

De la barberia de Cabanas: Peluqueria antigua y moderna.

De la barberia de Llers: Se corta y se riza el pelo de uno en uno.

De una fábrica de curtits: Se trabaja en cueros.

D'un hostal: Salen tartanas para Rosas, los lunes, miércoles, viernes y demás días de la semana.

D'una tenda de la Riera Baixa: Butifarra de San Vicente de Castellet. Se recibe dos veces por semana.



Epigrama

En Joanet, amb dalit
a la Marieta volia,
y al costat seu, tot seguit
exclamava: Ma María!...

Carnet de la setmana

(Imprescindible pera tot veritable llegidor de PAPITU)

Diumenge, 5.—El senyor *Baldrigas*, queda ben servit per la *Quiteria*.—L'admirable *Ober* del «Eden», ovacions cada nit.—Felisment fineix el dengue, l'aplaudit *Villagómez*.—Se casa en *Federico* amb la cigronaire.—Corrida de toros en un quint pis del carrer de Montaner. El salt de la garrotxa un èxit.

Dilluns, 6.—L'*Olaia* s'entrega als plers de la cuina de la xacolateria Mallorquina.—Gran festa en la *garçonnière-picadero* *Giraudier*.—Els reis li porten una criatura a la *Juanita* del carrer Nou.—El poeta *Veiga* desapareix del món dels intel·lectuals. Ens diuen qu'ha cantat missa.

Dimars, 7.—Diferents *curridus* ens canten les "excel·lencies" del *cocido* *chez* *Pilar Pamies*.—Inauguració solemne de les saturnals de la *peña dels set*.—Llegim el següent anunci en el carrer del Carme: «Pollas en escabeche.»—Els sacristans de l'*Emilia*, tots "refredats". La veritat, en aquell pis fa massa fret.

Dimecres, 8.—Ens enterem del brillant debut a Porto-Maurizio (Italia), del incommensurable *pollo* *Gallán*, terror de modistes, dependents, planxadores, raspetes, etc., etc. Cantà l'*Escamillo* de *Carmen* y demanin bis, bis, *parmas*, orelles, senyores de totes nacionalitats desmaiades... La nostra enhorabona al *papá* artístic del *nene*, *il caro maestro D. Antoni Colomé*.—En *Bialet Cañadó*, amb aquell salero que! Nostre Senyor li ha donat pera organitzar tot lo que sigui gatzara, [comensa'ls solemnes preparatius dels grans balls de disfresses dels teatres «Espanyol» y «Novetats». Ens consta que hi aniran les millors dones de Barcelona.

Dijous, 9.—La gran *Goya*, una de les moltes xifladures artístiques qu'han sofert els nois del *PAPITU*, s'ens presenta en el «Novetats» a escoltar el *Cyrano*. Dos acomodadors ens tingueren que retornar de la basca que'ns sobrevingué. L'Aurorita la *Goya*, més èxits y més víctimes cada dia. — En *Minguell* de *smoking* en el «Liceo» causa desgracies femenils.—Misteriosa desaparició de una senyoreta francesa. Diuen raptada per en *Sinelefo* o per mal nom el *Sàtiro parlante*.

Divendres, 10.—Segona d'en *Tilla Ruffo*. La *Julia Aragonesa* en la platea, més guapa que mai.—Comensen els exercicis equestres en el *picadero* dels *Josepels*.—L'aplaudida companyia d'alta tragedia *Maura-Lacierva*, comensa de nou els ensajos de diferents drames, que si'l públic ho permet se posarán molt aviat en escena.

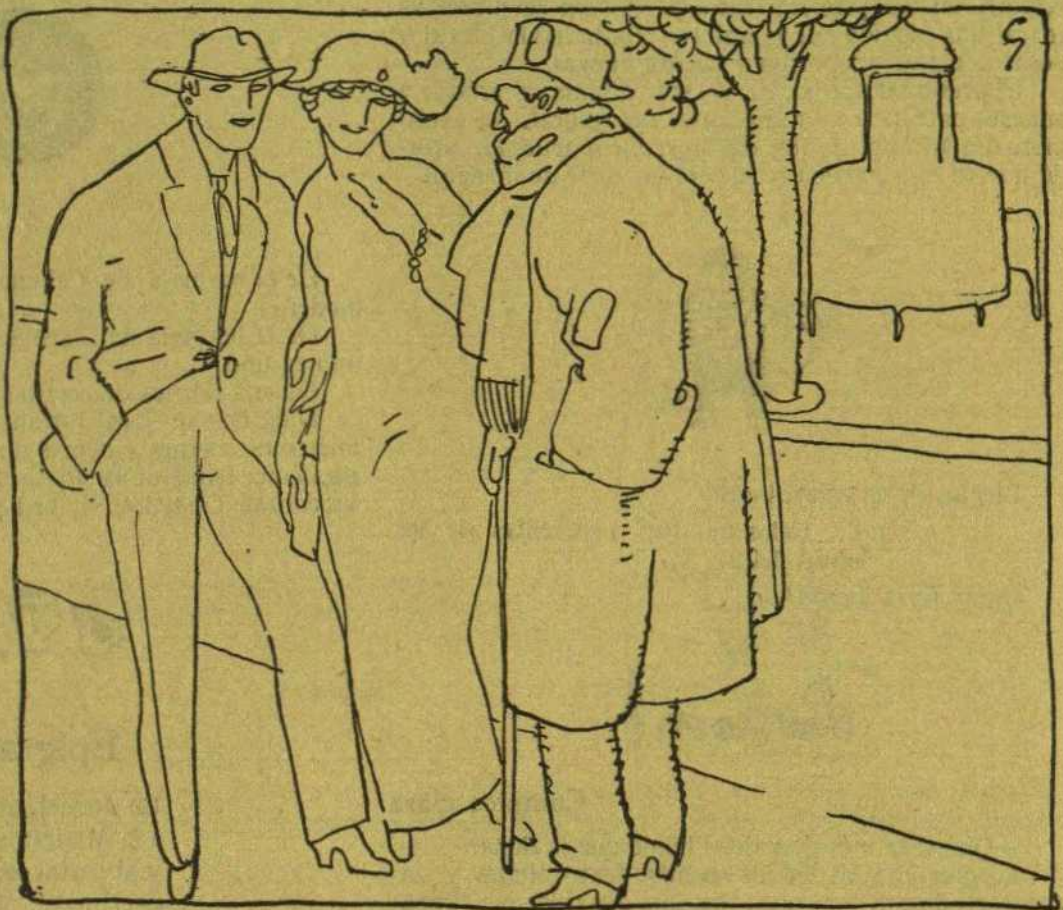
Dissabte, 11.—La *Catarina* fuig amb en *Guanajato*. El marit, tant fresc.—De 10 a 12 de la nit queden despatxades totes les localitats del Cine de Carabasa-Street, veritable *jardín de las delicias* de periodistes pervertits. —Passeja amb guants blancs per les Rambles el gran *Vives Pastor*, vulgarmente conocido por el *Kayyam*.—Bona nit tinguin.



La bossa del promés



N Joanet es un xicot dels més trempats que avui corren; estudiant de Dret, cursa la seva carrera amb gran afició y llument, però es sensible a les mirades voluptuoses de les dones. Temps enrerana anava pel carrer de Pelai, venint de l'Universitat, quan prop del de Gravina veu venir en sentit contrari una xicota guapa, de formes esculptu-



—Carambes, don Pau, que va abrigat.
—Oh! quan tindreu els meus anys també os haureu d'abrigar si voleu anar calents.

als, seductores, atractives, y llamineres. A n'en Joanet se li alsaren desseguida les ales del cor, tot el seu estat nerviós se commogué fins a les parts més sensibles, y envers aquella xicota dirigí's seus passos, enterantse d'ont vivia y conseguint saber ont podria trovar-la per declarar-li lo que sentia; així mateix va averiguar que's deia Carmeta, y que totes les festes frequentava els salons del ball coneguts per «El Pensil».

A la festa següent dirigí allí sos passos, convidà a ballar a la Carmeta quan tocaven l'americana del «Ven y ven», y diligent y amb fortuna li declarà son amor. No li resultà malament a la Carmeta, y acceptà, confonentse desde aleshores aquells dos cors en un senzill y espiritual amor.

Peró are ve la part prosaica; enterada la senyora Tuies (la mamá de la Carmeta) de que aquésta tornava del treball més tart que de costum y que algú l'havia vista fent cantonades amb un jove, s'encarà amb la noia y li digué:—Mira, Carmeta, ja sabs que a mi no m'agrada que la gent murmurí; per lo tant, dirás a aquest jove que si vol quelcom que puji aquí dalt (viuen en un tercer pis de la Ronda de Sant Antoni). Va pujar en Joanet, a requeriments de la Carmeta, y entrà per part de la sogra aquella interrogació propia d'aquestos cassos y en especial sobre la situació económica del futur gendre. Aquest contestà que li faltaven tres anys per acabar la carrera y que contava amb regular fortuna que li havien deixat els seus pares, morts feia ja algún temps.

Quan en Joanet baixà l'escala, digué la senyora Tuies a la noia:—Me sembla qu'aquest xicot no te la bossa tan grossa com suposa y lo de la fortuna es per lo tant un xic fantàstic.

Al diumenge següent anaren al cine el promés, la noia y la sogra, y en un d'aquells cassos en que per les maniobres propies del operador queda la sala a les fosques, en Joanet agafà febrament la mà de la Carmeta y observà ella que portava a la butxaca un bulto més que regular. Contenta d'aquest fet, deia la noia al vespre a sa mare:—Miri, mamá, li asseguro qu'en Joanet es un xicot de diners; dic aixó perquè aquesta tarde al cine li he posat la mà prop de la butxaca del pantalón, observant que, sens dubte per sos malgastos, portava un cartutxo que per lo llarg y groixut contenia al menys quaranta duros.



Endevinalla

N'hi ha de moltes mides,
de primes y groixudes
y totes, totes, totes
mullades de la punta.
Hi ha dona, en manjarla,
que s'hi veu mitj perduda;
en cambi totes saben
ben prompte com s'empunya.

(La solució al número vinent).

Solució al número passat:

EL BIGOTI

CORRESPONDENCIA

Felip Coscolla.—Moltes mercès. Expressions al senyor Widner y al senyor Vilà Estruch. Les caricatures qu'ens envia son molt bones, però l'una no's pot publicar perquè no'ns hi podem arriscar; la segona no te un veritable interés papitesc.

Kgané.—Está be. Surtirá.

Ricart Florés.—Es molt bonic, y si n'escriu de tan bons com aquest, ja pot anar enviant que'ls hi publicarem tots.

Desvergonyit y C.^a—Son molt bruts y ademés ja s'han publicat en una o altre forma en el mateix PAPITU.

Kilométric 5383.—Li publicarem l'anunci; el conte del notari es massa fort.

K. Rall.—Vosté hi llegirà coses que li semblin més verdes al PAPITU, però cregui que no ho son pas més que les qu'ens envia.

Verdura.—Vosté te una lletra que no hi ha neu que la desxifri.

El Comendador.—Prou: sí, senyor, sí, qu'ens va be.

C. Ll. Nut.—Es vert, però es ignoscent.

Piripitipi.—Está moll ben escrit, però lluny de ser històric es prehistòric.

Un Andreuenc.—Lo qu'ens conta com a veritable deu ser fals, perquè no es la primera vegada qu'ens ho contem com a veritat.

Arbre del Bosc.—No está del tot malament, però es una cosa de la qual el PAPITU n'ha abusat molt, pe'ls seus xistos.

Pepet Samalsà.—Aixó seria bo per Mallorca, qu'allí ne diuen es pardal.

Stret.—Tot ho hem publicat, en una forma o altra.

Fabreguetes.—Publicarem lo del adroguer.

Sigala Tonta.—Qué vol que li digui...

Burriñol Encandilat.—Li várem publicar amb molt gust, perquè está molt be. Guardo la direcció que m'envia y la passaré a visitar si'm senyala día y hora.

Quimet Llauna.—Ja está be, però es molt rebuscat.

Mai Krdem.—No acaba prou en punta.

Mai Trempeu.—Ja s'han publicat.

F. Klaus.—Aprofitem el xisto.

Mau.—Publicable y molt papitesc.

Duc.—Li publicarem el xisto.

Una dependenta del Siglo.—Si publiquéssim lo que vosté'ns envia seríem denunciats.

Un Rei.—Ho engiponarem.

Un capellà renegat.—Si vosté ens autorisa amb el seu nom, que será comunicat als tribunals, ho publicarem.

Calet.—Li agraïrem totes les notícies del Tennis que tingui'l gust d'enviarnos. Li publiquem les qu'ens envia y alguns xistos. El de les cames es de primera.

Brunet.—Els ous ferrats y'ls ous remenats son plats molt coneguts dels nostres llegidors.

Esperanto.—Vosté deu extranyar que no haguem publicat el conte qu'ens envia. Son moltes les persones qu'ens l'han enviat, però no'ns decidim a publicarlo.

Ala Baix.—La guardarem.

Nina Nano.—Es molt difícil dir que n'hem publicat de més vert: hi ha vert y vert, sab?

Turó-Park.—Está be, però ja s'ha publicat.

Camàtic.—També está be, però es massa fort.

Friané.—Cregui que no pot ser.

Joan Fajol.—Tampoc, créguilo.

Oiscu.—Tampoc.

Nope.—Farem pe'l qu'ens trobarem.

Rogés.—No pot ser.

Eliseo R.—Tampoc.

Sila.—Tampoc.

Skarda.—Menos.

Nao.—Qui sab?

Pitus.—N'aprofitem un.

M. Seret V.—Sembla que tot es vert y pujat de to.

Canyella.—Están molt ben escrits. El més llarg es poc agut.

Un que sempre fa tart.—Está be, però l'assumpte que tracta ha sigut molt tractat per a casa.

Babi.—No'ns atrevim.

Mario Marqués.—No l'acabem d'entendre.

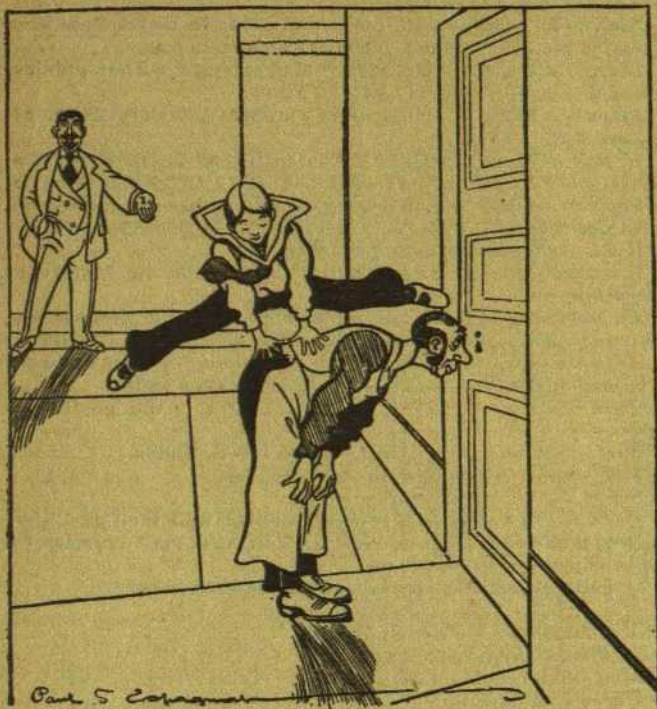
Peix-amb-suc.—No tenim prou valor pera publicarla.

Serafi Ariet Finet.—N'aprofitarem alguns que son molt bons.

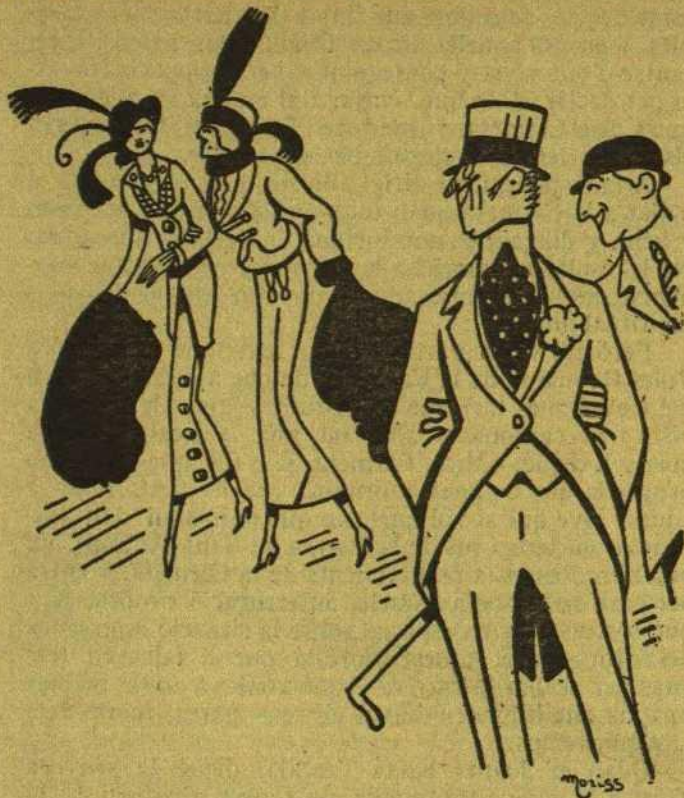
Joan Misteri.—També n'aprofitarem alguns.

Un del Camp.—Gent del camp, gent del llamp. Es molt agafat pe'ls cabells.

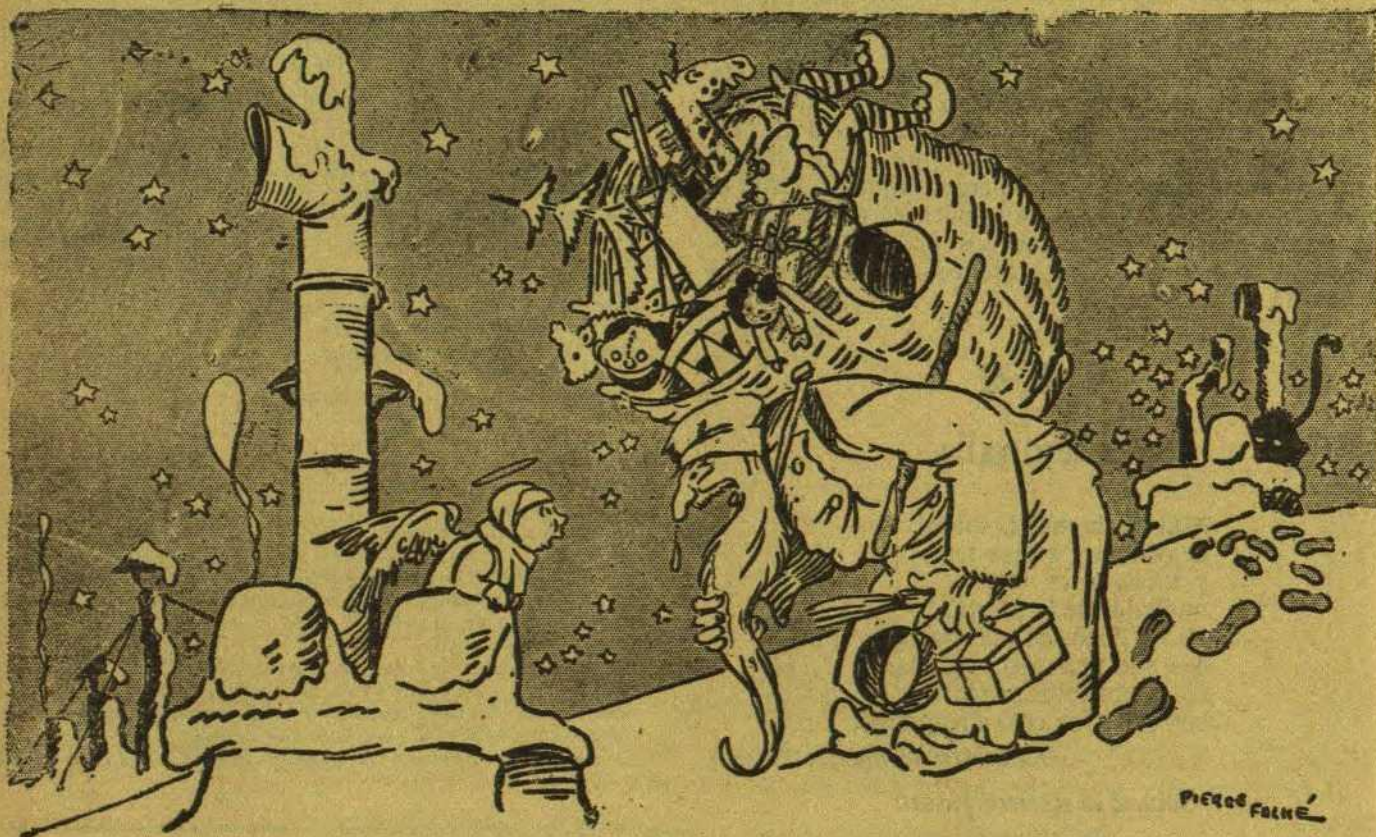
L'HUMOR EXTRANGER



L'any. — Ah! aquestos criats antics qu'en son de bons; fins fan jugar la quitxalla a saltar y parar.



—Quina es la teva amiga d'aquelles dñes?
—Es la de l'esquerra, mon aimat oncle.
—Està be, es mol caya. Y... quant me costa?



—No hi ha manera de baixarhi; la senyora del quint pis ha amagat el seu amant a la xemeneia.

LADILLAS (Cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

MALS SECRETS

curació ràpida amb les especialitats

PARADELL

26 ANYS D'ÈXIT

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (Carrer Nou)

**Centre de venda al per major
de periódics y setmanals y
== tota classe de llibres ==**

Corresponsal directe

Elisabets 17, tenda. - BARCELONA

MIQUEL GUERRERO

S'adelanten tota classe de cobros. Garantia en metàl·lic

DR. M. CAMPS

CONSULTA PARTICULAR:

Ronda Universidad, 14, pral. 1.^a - De 3 a 5

**VIES URINARIES
SÍFILIS - MATRIU**

Aplicació intravenosa del 606

TRACTAMENT ESPECIAL DE L BLENORRAGIA

CONSULTA ECONÓMICA:

Fusteria, 2 y 4, 1.^{er}. - (Entre Plaça A. López y Carrer Ampie)

de 12 a 1 y de 7 a 9 nit



- Nosaltres anem amb un professor de piano qu'ensenyava a senyoretes y a nois.
—Y aneu plegats?
—No, les senyoretes anem de part.